

» Ἑλληνικὸν ἐξαίρετος (α). » Ἐξ οὗ συνάγεται, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Φιλοσόφου μας, ὅτι οἱ Δωριεῖς δὲν ὠμιλοῦσαν ἐξαιρέτως Δωρικά, οὐδὲ οἱ Ἄττικοί Ἄττικά. Ὅπερ εἶναι νέος χρῆσμός.

§ κε. Ἀποδεδειγμένον λοιπὸν ὄντας ὅτι ἡ φιλολογικὴ ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ « εἰ ἔξεστιν εἰπεῖν Διάλεκτον Κοινήν, εἶναι Ἰδέα τοῦ Σοφωτάτου Γερμανοῦ Ἑλλητιστοῦ, καὶ μόνῃ ἡ σοφιστικὴ τεθρία τῶν διλημάτων καὶ λογαρίθμων εἶναι ἐπίσαστος ἐπίνοια τοῦ Θεσμοδότου παραφραστοῦ, ἀνάγκη εἶναι νὰ διαιρέσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν λόγον τῆς ἐξετάσεως, ξεχωρίζοντες τὴν κατ' αὐτὸ ἔννοιαν τοῦ ἐφευρετοῦ, ἀπὸ τὴν σοφιστικὴν βαττολογίαν τοῦ παραφραστοῦ. Καὶ πρὸς μὲν τὸν πρῶτον, μὲ ὄλον τὸ προσῆκον σέβας ἀποτεινόμενοι, λέγομεν, ὅτι διὰ τὰ καθαρισθῆ ἡ πρότασις ἀπὸ τοὺς ἐξ ὁμωνυμίας ἐνδεχομένους παραλογισμοὺς, ἀνάγκη εἶναι νὰ ὀρισθῆ πρὸ πάντων ἡ λέξις Διάλεκτος, καὶ ἔπειτα νὰ ὀρισθῆ, πότερον, περὶ τῆς ἀρχαίας Ἑθνικῆς φωνῆς τῶν Ἑλλήνων ἡ ἀμφισβήτησις γίνεται, ἢ περὶ τῆς μεταγενεστέρας Κοινῆς Διαλέκτου, τὴν ὁποίαν καὶ πέμπτην ὠνόμασαν οἱ Γραμματικοί;

§ κς. Ὁμολογούμενον εἶναι ὅτι ἡ λέξις Διάλεκτος, κατὰ

(α) Ἄς παρατηρηθῆ ἐξ αὐτῆς τῆς ξενολογικῆς φράσεως τοῦ Νομοθέτου, ὅτι ὄχι μόνον τὰς ἰδέας του, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς ἐκφράσεις τῶν ἰδεῶν του, δουλοπρεπῶς τὰς δανεῖζεται ἀπὸ ξένους Συγγραφεῖς. Ὅθεν ξενολογικῶς λέγει δὲν δύναται, ἦτοι non posse. Καὶ ἐξαίρετος, ἦτοι Specialis. ἀμφότερα γλωσσηματικά, καὶ ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἀσυνήθιστα εἰς τὴν ἐξηκριβωμένην φράσιν τῆς Γλώσσης μας. Τὸ γὰρ δὲν δύναται καίται ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν οὐκ ἐνδέχεται. Καὶ τὸ ἐξαίρετος ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν κατ' ἐξαιρέσειν ἰδιάζουσα. Καὶ μὲ τοιαύτας φράσεις θάλει ὁ θαμνόνιος νὰ διορθώσῃ τὴν Γλῶσσαν μας!

